

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר סִיּוּם הַזוֹהַר

דְּרָשָׁה לְסִיּוּם בְּזוֹהַר הַקְּדוּשָׁה
[בְּחוּדָשׁ] בְּעִיר טוּרוֹנֹטוּ

מִכ"ק אֲדָמוֹ"ר מֵהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א
ב' נִיסָן תשע"ב לִפ"ק
בְּהַתְאַסְפוֹת הַרְבָּנִים הַגְּאוּנִים,
וְרֵאשֵׁי יְשִׁיבוֹת שְׁלִיט"א

יָצָא לְאוֹר ע"י מַפְעַל הַזוֹהַר הָעוֹלָמִי,
עִיה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תוֹבֵב"א
חוּדָשׁ אֵיר שְׁנַת תשע"ב לִפ"ק

הוצאת:



שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il



ברוכים הבאים בשם ה'!

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יו"ד ק"י בוא"ו ק"י ביחודא שלים (ה) בשם כל ישראל. לאוקמא שכינתא מעפרא, לעלוי שכינת עוזנו אם הפנים שמחה, ובהדין ספרא ספר הזהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו. ומעשה ידינו פוננה עלינו. ומעשה ידינו פוננהו.

ברשות הרבנים הגאונים, ראשי ישיבות שליט"א, ומזכי הרבים המקרבים את אחינו בני ישראל לאבינו שבשמים ה' עליכם יחיו, שארגנו את הקבוץ הזה, וברשות כל הקהל הקדוש הזה, יוסף ה' עליכם אלף פעמים ויברך אתכם כאשר דבר לכם, אמן.

אנחנו מיחלים ומצפים שמקידוש השם הגדול והנורא הזה היוצא מהקבוץ הקדוש הזה, נזכה לברכת "וקבצנו יחד מהרה מארבע כנפות הארץ לארצנו", בביתא משיח צדקינו במהרה בימינו אמן.

אודה ה' מאד בפי, בתוך רבים אהללנו, ברוך שהחיינו וקימנו והגיענו לזמן הזה של כמה וכמה סיומי הזהר של 70 פרכים בעיר טורונטו ברוך ה'. אין אנו יכולים לתאר את השמחה הגדולה

בשמים כשהפמליא של מעלה מלאכים ושרפים מתאספים ובאים ומקלסים לקודשא בריך הוא, ואומרים לפניו שבחו של עם ישראל שמשבחים לבוראם באמירת הזוהר ובסיומו, כפי שאנו רואים בזוהר הקדוש בפרשה של פרשת החדש שקראנו השבת הזה, בפרשת בא, וזה תרגומו בלשון הקדש:

בפרשת בא (פרק יב, כו - כז): "והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבודה הזאת^א לכם. ואמרתם זבח פסח הוא לה' אשר פסח^ב על בתי בני ישראל במצרים בנגפו את מצרים ואת בתינו

א. פרש רש"י (שמות פרק יג פסוק ה): "את העבודה הזאת" – (פסחים צו) של פסח, והלא כבר נאמר למעלה "והיה כי תבאו אל הארץ" וגו', ולמה חזר ושנאה, בשביל דבר שנתחדש בה, בפרשה ראשונה נאמר (שמות יב) "והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבודה הזאת לכם" בבו רשע הכתוב מדבר שהוציא את עצמו מן הכלל וכאן והגדת לבנה בבו שאינו יודע לשאול והכתוב מלמדך שתפתח לו אתה בדברי אגדה המושכי את הלב, עד כאן לשונו.

ב. ספר הזוהר הוא כתבת נח שנתכנסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא: "והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע". אליו אינו דקא משתדליו בזהר דא, דאקרי ספר הזוהר, דאיהו כתבת נח, דמתכנסין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא, ולזמנין אחד מעיר, ושנים ממשפחה. דבהון יתקים (שמות א) "כל הבן הילוד היארה תשליכהו". ודא אורה דספרא דא.

(זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא).

הרמח"ל [ר'בנו מ'שה ח"יים לויצ'אטו הקדוש] **מגלה, בספר הזוהר נצא מהגלות ברחמים** ידוע מה שנתבאר בזהר הקדוש, שבאמצעות ספר הזוהר אפשר לזכות לצאת מהגלות ברחמים, דהינו ללא ישורי חבלי משיח. הרמח"ל בספרו "אדירו במרום" מסביר את פנימיות הדברים הללו של כח הזוהר. העולה מדבריו: פדאי מאד דוקא

עכשו לדבק בקריאת ספר הזוהר הקדוש (פדוע, אמרו המקבלים שספר הזוהר פועל גם אם לא מבינים את המלים שקוראים).

להלן חלק מהדברים שמביא הרמח"ל: "תניא אמר רבי שמעון לחבריא, עד אמת נתיב בקיימא דחד סמכא" (בפתיחה לאדרא).

הגאולה מוכנה, והישועה תלוי בידינו

מז התקונים הגדולים שנתקנו בעולם היה ספר הזוהר, כפאשר נאמר שבחיו בכמה מקומות ממנו עצמו, כי הוא לגאולה הוכן, ולהצמיח קרן ישועה לבית ישראל. ויתבאר בו דבר זה בכמה מקומות ברעיא מהימנא, ובתקונים כמה וכמה פעמים, וגם בפרשת נשא (קכד): "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" (ובגלל שעתידים ישראל לטעם מעץ החיים שהוא ספר הזוהר הזה, יצאו בזכותו מהגלות ברחמים).

מתאונן ואומר: "אותתינו לא ראינו, אין עוד נביא" וכו' (תהלים עד, ט). כי באמת חכמה רבה ונקיאת אבדה מישראל, וחכמינו זכרונם לברכה אמרו "מיום שחרב בית המקדש, שרו חכמיא למהוי כספריא" כו' (סוטה מט). והיה המשורר מתפלל על זאת ואומר: "עד מתי אלהים יחרף צר" כו' (שם עד, י). ובפסוקים אלה נכללים סודות גדולים מאד בענין הזה, שמע והבן.

בריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח לתבה הזאת וננצל

כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרף אלא יציאה, וזהו שנאמר (ישעיהו נב, יב): "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו כי הלך לפניכם ה' ומאספכם אלתי ישראל"...

כל מי שיתדבק בזהר הקדוש בורח מן הסטרא אחרא, וינצל מחבלי משיח

לו (באחרית הימים) אלא יציאה, ואודיעה מה תועלת נמצא בזה, והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח.

סוד הענין "הקדוש ברוך הוא מעמיד עליהם מלך שגזרותיו קשות כהמן ומחזירם למוטב".

הוא מעמיד עליהם מלך שגזרותיו קשות כהמן ומחזירם למוטב" (סנהדרין זז:), כי זהו כלל גדול: בעוד שהאדם תוך תגברת הסטרא אחרא אינו יכול לתקן התקונו הצריך. וצריך שהסטרא אחרא תשאר כפונה וקשורה תחת ישראל כנזכר למעלה. ולכן צריך להם שתי הפעולות:

לצאת מן הקלפות ההם בדרך בריחה, כי בדרך יציאה אי אפשר בראשונה. - ואחר כך שיצאו ממש מן הקלפות ביד רמה, שהקלפות תשארה כפנות תחתם.

התגברות הסטרא אחרא לגור חס ושלום גזרות על ישראל, נמשך לפי עלייתה להתאחז ולילק במדרגות, כי כפי עלותה כך מתגברת. והנה היא עולה ומתגברת בספירות ז"ו, וזו נדחקים ישראל דחק אחר דחק. עד שהיא מגעת ל"אימא", והיא חושבת להתדבק שם גם כן, בסוד, "אימא דינין מתערין מינה"

והענין הזה תלוי בעקרים גדולים מעקרי החכמה, ומשרש בעמקי ההנהגה, אשר הכין ופעל האדון היחיד על עמו ועל נחלתו, לנחותם הדרך אשר יגיעו בו אל רב טוב המכין בראשית המחשבה. וצריך שתדע כמה חסרו ישראל בגלותם, ומה תקונים צריכים הם להם להחזירם לקדמותם. ובחשב המשורר (דוד המלך עליו השלום) על הענין הזה, והבין החסרונות הגדולים האלה, היה

ונמצא שבריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמתיו, כמזכר בתקונים, ואז נחשב זה לבריחה

והאמת, כי ספר הזהר נשאר אחרי (אחרי רשב"י) לברכה, שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרף

והענין: כי חבלי משיח לא היו צריכים, אלא כמו חבוט הקבר הצריך להפריד מן האדם הזהמא שנדבק בו, כמו כן היו צריכים החבליים (חבלי משיח) כדי להפריד מישראל [את] זהמת הגלות, כדי שיוכלו לברח כנזכר למעלה, ואחר כך יחזרו לצאת. וזה סוד [מאמר חכמינו זכרונם לברכה] "הקדוש ברוך

אך כיון שנדבק בהם הזהמא, לא היה אפשר להם לברח אלא על ידי החבליים (חבלי משיח), שאז היו חוזרים בתשובה שהיא "אימא" עיר מקלט, וזאת היא הבריחה.

ואודיעה בזה סוד גדול מה שאמר הכתוב: "בצר לה ומצאוק כל הדברים האלה וכו' ושבת עד ה' אלהיך" וכו' (דברים ד, ל), דע, כי

הציל ויקד העם וישתחוו. וילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה ה' את משה ואהרן כן עשו".

וברעיא מהימנא (פרשת בא מ'): מצוה¹⁰ אחר זו לספר בשבח יציאת מצרים, שהיא חובה על בן אדם לדבר בשבח זה

שהנגישות הגדולה של ספר הזהר בימינו אינה מקרית כלל ועקר. – וכבר קראו כל גדולי הדור את הצבור ללמוד בספר הזהר בתקופה זו. ושמעתי בשם גדולים, שנכון שאדם יקציב לעצמו אפלו קריאה של דבר מועט בספר הזהר מדי יום, ובכך יוכל בעזרת השם לדבק בספר הזהר. והאמת, שמעבר לדברים האמורים למעלה בענין כחו של ספר הזהר לבטל את חבלי משיח עבור האדם הדבק בו, הרי ידוע שספר הזהר ממרק את נשמת האדם מכל דבר רע, והקריאה בו היא סגלה לכל הישועות וההצלחות.

ג. וברעיא מהימנא: פקודא בתר דא, לספר בשבחא דיציאת מצרים, דאיהו חיובא על בר נש, לאשתעי בהאי שבחא לעלמין. הכי אוקימנא, כל בר נש דאשתעי ביציאת מצרים, ובההוא ספור חדי בחדוה, זמין איהו למחדי בשכינתא לעלמא דאתי דהוא חדו מכללא, דהאי איהו בר נש דחדי במריה, וקודשא בריך הוא חדי בההוא ספור. – גיה שעתא, כניש קדשא בריך הוא לכל פמליא דיליה, ואמר לון, זילו ושמעו ספורא דשבחא דילי, דקא משתעו בני, וחדאן בפורקני. כדון קלהו מתכנשין, ואתין ומתחברין בהדיהו דישדאל, ושמעו ספורא דשבחא, דקא חדאן בחדוה דפורקנא דמריהון, כדון אתין ואודון ליה לקודשא בריך הוא, על כל אינון נסין וגבורין ואודאן ליה על עמא קדישא דאית ליה בארעא, דחדאן בחדוה דפורקנא

(זהר חלק ג' סה), אך באמת אינה יכולה, כי אימא היא חרות. ואז אדרבה, ישראל מתדבקין בה ובורחין בסוד התשובה. – לכן הנה צריך המלך שגזרותיו קשות, שהולך ומתגבר מספירה לספירה עד שמגיע לאימא ושם נשבר כחו, כי אדרבה מתעוררת התשובה לישראל. והוא סוד "לפני שבר גאון" (משלי טז, יח), ועל כן גם בריחת משה ורשב"י היו על ידי הגזרה, וכיון שבבריחה זאת נעשה ספר הזהר, הנה כבר ענין התבה קיים ועומד לכל מי שידמו אליו, דהינו: הנדבק בספר הזהר כבר מגיע ל"אימא" ויצא מן הסטרא אחרא, ואין צריך לו חבלי משיח, כמזכר ברעיא מהימנא פרשת נשא, בענין שהבאתי למעלה בתחלה.

והנה, עם כל זה, לא נתגלה הזהר אלא בזמן הרבה אחרי העשותו, כי הלא הפעלה הזאת אינה צריכה להמצא אלא בזמנה, פרוש: שיברחו ישראל בסוד הזהר הזה, כי פעלתו אינו אלא בסוף יומיא בדרא דמלכא משיחא [בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח].

והנה, בימינו אנו, זכינו שספר הזהר נגיש לכל אדם בכל קצוות תבל, בקלות ובפרוטות ממש, בפרט בזכות מזכי הרבים של מפעל הזהר העולמי, ונראה שזו פנות הדברים שפעלת ספר הזהר (שאמנם נתגלה בתקופה מאחרת יחסית לתקופת רשב"י) צריכה להמצא לכלל ישראל בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח, כלומר בדורנו אנו, לכן נראה

לְעוֹלָמִים. כִּף בְּאַרְנוֹ, כָּל אָדָם שְׁמַדְבֵּר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם וּבֵאוֹתוֹ סְפוֹר
שְׂמַח בְּשִׂמְחָה, עֵתִיד הוּא לְשִׂמְחַ בְּשִׂכִּינָה בְּעוֹלָם הַבָּא שֶׁהוּא שְׂמַחַת
הַכֹּל, שֶׁהָרִי הוּא אָדָם שְׂשִׂמְחַ בְּאֲדוֹנוֹ, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂמַחַח
בְּאוֹתוֹ סְפוֹר.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה כְּנֶס הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת כָּל הַפְּמִלְיָא שְׁלוֹ, וְאָמַר
לָהֶם: לְכוּ שְׂמְעוּ אֶת סְפוֹר הַשְּׁבַח שְׁלִי שְׁמַדְבְּרִים הַבְּנִים
שְׁלִי וְשִׂמְחִים בְּגֵאלְתִּי. אֲזַי כָּלֶם מִתְּכַנְסִים, וּבָאִים וּמִתְחַבְּרִים עִם
יִשְׂרָאֵל, וְשׁוֹמְעִים סְפוֹר הַשְּׁבַח שְׂשִׂמְחִים בְּחֻדוֹת גְּאֵלְתִּי אֲדוֹנִם. אֲזַי
בָּאִים וּמוֹדִים לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל כָּל אוֹתָם נְסִים וּגְבוּרוֹת,
וּמוֹדִים לוֹ עַל הָעַם הַקְּדוֹשׁ שִׁישׁ לוֹ בְּאַרְץ שְׂשִׂמְחִים בְּשִׂמְחַת
הַגְּאֵלָה שֶׁל אֲדוֹנִם.

אֲזַי מִתְּוֹסֵף לוֹ כַּח וּגְבוּרָה לְמַעְלָה, וְיִשְׂרָאֵל בְּאוֹתוֹ סְפוֹר נוֹתְנִים כַּח
לְרַבּוֹנָם, כְּמוֹ מִלְךְ שְׁמוֹסִיף כַּח וּגְבוּרָה כְּשִׂמְשִׁבְחִים גְּבוּרָתוֹ
וּמוֹדִים לוֹ, וְכָלֶם פּוֹחֲדִים מִפְּנֵיו, וּמִתְעַלָּה כְּבוֹדוֹ עַל כָּלֶם. לְכֵן יִישׁ
לְשִׁבְחַ וּלְדַבֵּר בְּסְפוֹר זֶה כְּמוֹ שְׁנֵאמַר. חוֹבָה עַל בֶּן אָדָם לְדַבֵּר תְּמִיד
לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּלְפָרְסֵם אֶת הַנֶּס בְּכָל אוֹתָם נְסִים שְׂעֵשָׂה.
וְאִם תֵּאמַר, לְמָה זֶה חוֹבָה? וְהָרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹדֵעַ הַכֹּל, כָּל
מָה שֶׁהָיָה וְשִׁיחָה לְאַחַר מִכֵּן? מַדּוּעַ פָּרְסוּם זֶה לְפָנָיו, עַל מָה

—————

וְאִי תִימָא, אֲמַאי אִיהוּ חוֹבְתָא, וְהָא
קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא יָדַע כְּלָא, כָּל מָה דְהוּא,
וְיַהוּי לְבַתֵּר דְנָא, אֲמַאי פְּרִסוּמָא דָא
קָמִיה, עַל מָה דְאִיהוּ עֲבַד, וְאִיהוּ יָדַע.
אֲלָא וְדָאי אֲצִטְרִיד בְּרַשׁ לְפָרְסוּמִי נִיסָא,
וְלֵאשְׁתַּעֲי קָמִיה בְּכָל מָה דְאִיהוּ עֲבַד, בְּגִין
דְאִינוּן מַלְיוּ סְלִקְוִין, וְכָל פְּמִלְיָא דְלֵעִילָא
מִתְּכַנְסִין, וְתִמְאֵן לוֹן, וְאֲוֹדָאן כְּלָהוּ
לְקוֹדְשָׁא בְּרִיד הוּא, וְאֲסִתְלַק קְרִיָה עֲלֵיהוּ
עִילָא וְתִתָּא.

דְמֵאֲרִיהוּ. – כְּדִין אֲתוֹסֵף לִיה חִילָא
וּגְבוּרְתָא לְעִילָא, וְיִשְׂרָאֵל בְּהוּא סְפוֹרָא
וְהָבִי חִילָא לְמֵאֲרִיהוּ, כְּמִלְכָא, דְאֲתוֹסֵף
חִילָא וּגְבוּרְתָא, כְּדִ מְשִׁבְחִין גְּבוּרְתִיָה,
וְאֲוֹדוּ לִיה, וְכָלְהוּ דְחִלּוּ מִקָּמִיה, וְאֲסִתְלַק
קְרִיָה עַל כְּלָהוּ. וּבְגִין כֵּן, אִית לְשִׁבְחָא
וְלֵאשְׁתַּעֲי בְּסְפוֹר דָא (דף מ"א ע"א) כְּמָה
דְאֲתִמַּר. כְּגוֹנָא דָא, חוֹבָה אִיהוּ עַל בְּרַ
נֶשׁ, לֵאשְׁתַּעֲי תְדִיר קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא,
וּלְפָרְסוּמִי נִיסָא בְּכָל אִינוּן נִיסוּן דְעֲבַד. –

שהוא עושה, והוא יודע? אלא ודאי צריך אדם לפרסם את הנס ולדבר לפניו בכל מה שהוא עשה, משום שאותם דברים עולים, וכל הפמליא של מעלה מתפנסת, ורואים אותם ומודים כלם לקדוש ברוך הוא, ומתעלה כבודו עליהם למעלה ולמטה.

ולפי שראינו שצריכים לפרסם הנס, על פן אנו מפרסמים הנס, שברוך ה' בדורנו באלף השישי מסימים ביחד שבטי ישראל בכמה חבורות של 70 איש מתוך 70 אלף איש, שלכל אחד יהיה השכר כאלו סים 70 מליון פעם את כל הזוהר הקדוש, כפי שבארנו כבר באריכות באור הזוהר גליון 35. וכבר אמר הרב הקדוש מהר"י מרוזין זכותו תגן עלינו שבדור עקבתא דמשיחא יהיה קשה להאמין בהקדוש ברוך הוא כמו לטפס על קיר חלק, ואמר על כך, שפמו במבחן של אליהו בהר הכרמל, גם הפעם תרד אש מן השמים, אך הפעם תרד לצדם של נביאי הבעל, ורק מעוט יחזיקו באמונה... וכן להחזיק באמונה יהיה קשה כמו לטפס על קיר חלק... (ועיין זוהר שמות דף ז דברי רבי שמעון בר יוחאי על זה).

ואם יש בדורנו כל כך הרבה אנשים שסימו זוהר הקדוש באפן כזה גדול, ודאי שהוא נס, בזכות הבטחתו של רשב"י עליו השלום שאפילו ילדים קטנים ילמדו את הזוהר לפני ביאת המשיח, וצריכים לפרסמו עוד ועוד, שרשב"י הכין רפואה למכה, והכין לנו את הזוהר הקדוש כדי שנוכל להתחזק באמונה ולזכות ליראת שמים, והעקר לחזר בתשובה שלימה גם לרחוקים ביותר, פידוע.

ועל כן נשבח לאדון הכל ונפרסם בריבים כבודו שזכינו ברוך ה' בארצנו הקדושה למאות שיעורים הנלמדים בזוהר הקדוש לעשרות אלפים הלומדים ובפרט בעיר טורונטו, ומסימים זוהר הקדוש לרכבות המשתוקקים לחסות בצל רשב"י וללמוד תורתו, וכבר הופץ הקונטרס "ערפה של שעה" כ- 300,000 עותקים וספרי

פוח הזוהר מאה אלף עותקים, פתח אליהו המבאר וסגלותיו 65,000 והלומדים מוסיפים והולכים בכל יום, עד כי יש מאות אלפים הלומדים זוהר בפרט בשבת קודש, וכמה ספורים על אנשים שנעשו לבעלי תשובה גמורים בזכות הזוהר הקדוש ובכחו של רשב"י, ואנשים פשוטים הנמשכים דרך הלמוד הקדוש הזה, ומתעלים עוד ועוד לדרגות גבוהות ונעלות, טועמים ורואים פי טוב, ויאכל מעץ החיים וחי לעולם ומתענגים על למודם ומתקרבים אל ה', ורבים הם הטלפונים החוזרים ומספרים על גדל העצמה ורבוי נסים ונפלאות, ישועות ונחמות אשר רואים עין בעין בזכות הזוהר הקדוש.

ונספר לכם ספור מדהים: המעשה ארע עם אחד שיצא לתרבות רעה ועזב את הדת לגמרי רח"ל, עד שאפילו כפה לא חבש על ראשו, לא שמר שבת ולא פלום והגיע לדיוטא תחתונה, התחתן עם גויה. לאחר שראה את הזוהר של החק לישראל ביום ראשון פרשת שמות, ושם כתוב חמרת האסור שעבר, הכיר וראה מה עשה, מיד התחרט על מעשיו, ונסע לפתל ובכה כשלא שעות שהשם ימחל לו כי לא ידע חמר הענין. התפלל והתודע, עד שהרגיש עלפון חושים ממש, כן טילפן לחברו, שכבר חזר בתשובה בעבר, ובקש ממנו שיבוא לפתל לעזור לו, ואמנם חברו בא ונסעו לטבל בישוב "מוצא" [שם יש מעין מים חיים], כך התחיל תהליך חזרה בתשובה עזב את אשתו הגויה ואת החיים הגוים והיום חובש כפה ומגבעת על ראשו, פאותיו ארכות, התחתן עם אשה כשרה, וביתו מרבת הילדים לומדים תורתנו הקדושה. כל אלו מכחו של הרשב"י זכותו יגן עלינו אמן, וזו רק דגמא אחת.

ונזכיר שוב כמה שקראנו השבת בפרשת החדש, שואל הבן הרשע "מה העבודה הזאת לכם?"

כך גם נמצאים אנשים השואלים: מה לכם ולזוהר? - מה לכם לעסוק בנסתרות?
"ואמרתם זבח פסח הוא לה", להלן עוד נרחיב את הדבור בענין זה בהרחבה.

"דעו כי כל מי שלא לומד זוהר לא עמדו רגליו על הר סיני כמבואר בזוהר פרשת בהעלתך"

נקדים את דברי הזוהר הקדוש: בלמוד זוהר הקדוש תמידים כסדרם, ממשיך עליו קדושה כקבלת התורה בהר סיני כמו שכתוב בזוהר פרשת בהעלתך¹ (דף קנב.) דקרי לעוסקים בחכמת האמת אינון דהוו קיימי בטורא דסיני. ובאר הצדיק הקדוש המקבל האלוקי רבי יהודה פתיה זכותו יגן עלינו, וזה לשונו: ונראה לי בבאור פונתו כי בתחלה כשיצאו ישראל לקראת האלקים, היו מתיצבים בתחתית ההר, ואחר כך נאמר: **"וירא העם וינעו ויעמדו מרחק"**, כי היו יראים פן תאכלם האש הגדולה הזאת וימותו. והיה מקצת מהעם שהיו ששים ושמחים לקראת השכינה ולא רצו לזוז ממקומם הראשון לעמד מרחוק אפילו אם ימותו ממש, ועליהם הוא מה שכתוב בזוהר הנזכר **"אינון דקיימו בטורא דסיני"**, כלומר ולא נעו ועמדו מרחוק אלא עמדו בטורא

מעתיק: משמע אותם שאינם יודעים סודות התורה לא עמדו על הר סיני. (נצנו בתיקוני זוהר בהקדמה דף ה' ע"ב דבור המתחיל "דרגא תמינא") ולזמנא דאתי, זמינין לאסתכלא בנשמתא דנשמתא דאורייתא. [ולעיתיד לבוא הם עתידים להסתכל ולהתבונן בנשמה של הנשמה של התורה, כי אחר תחית המתים עתיד הקדוש ברוך הוא לדרוש תורה חדשה בסודות נעלמים, מה שאי אפשר בזמן הזה לידע מהותה. (הבאור מהפרוש מתוק מדבש).]

ד. וזה לשונו: חקימו עבדי דמלכא עלאה, [החכמים שהם עבדים של מלך העליון], אינון דקיימו בטורא דסיני, [אותם שעמדו על הר סיני], לא מסתכלי אלא בנשמתא, דאיהו עקרא דכלא אורייתא ממש וכו' [אינם מסתכלים אלא בנשמת התורה שהיא עקר כל התורה ממש, כלומר שיודעים שבספורים וגם בגופי התורה יש פנימיות, שהם רזי התורה והכוננות שצריך לכוון בכל מצוה ומצוה]. עד כאן לשונו. [ונכתב בצדו, אמר

דְּסִינֵי מִתְחִלָּה וְעַד סוּף, וְלִכֵּן הֵם זוֹכִים לְחֻכְמַת הָאֱמֶת. וְאוֹתָן הַנְּשֻׁמוֹת אֲשֶׁר נֶעְוָה עִם הָעַם וְעִמְדוֹ מֵרְחוֹק, כֵּן הֵם עוֹשִׂים גַּם עִתָּה שְׂנֵסִים וְעוֹמְדִים מֵרְחוֹק לְחֻכְמַת הָאֱמֶת, מִיִּרְאַתָּם כִּי תֹאכְלֶם הָאֵשׁ הַגְּדוּלָּה הַזֹּאת.

וְאִם רוֹצִים לְזַכּוֹת לִיְצִיאַת מִצְרַיִם, לִיְצִיאָה מִן הַגְּלוּת, "וְאָמַרְתֶּם זָבַח פֶּסַח הוּא לָהּ". וְאָמַרְתֶּם זָבַח הַקֶּרֶבֶן שְׁלָנוּ הוּא לֹמֵר פֶּסַח כְּשֶׁנִּחְלַק אֶת הַמִּילָה נִקְבַּל פֶּה סָח, הַקֶּרֶבֶן שְׁלָנוּ הוּא לֹמֵר בְּפֶה לָהּ שְׂבָחִים לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאֵמִירַת הַזוֹהַר.

כְּאוֹר לְעֵינַיִם בְּאוֹרוֹ שֶׁל הַשֵּׁל"ה הַקְּדוּשׁ, שְׂפָתַב עַל כֶּף: "הִנֵּה מְבֹאֵר מִכָּאן שְׂחִבּוֹר הַזוֹהַר הִיָּה עֵתִיד לְהִיָּת גְּנוּז וְכו' עַד שְׂיִבּוֹא הַדּוֹר הַאֲחֵרוֹן בְּסוּף הַיָּמִים, שְׂאֵז יִתְגַּלֶּה לְתַחְתּוֹנִים. וּבְזִכּוֹת הַעוֹסְקִים יְבֹא מְשִׁיחַ, כִּי אֵז תִּמְלֵא הָאָרֶץ דְּעָה בְּסִבְתּוֹ אֲשֶׁר זֶה תְּהִיָּה סִבָּה קְרוּבָה לְבִיאָתוֹ, וְזֶה שְׂאָמַר וּבְגִינָה "וְשָׂבַתֶּם אִישׁ אֶל אַחֲזָתוֹ" וְכו', כְּדִי שְׂבִזְכוֹת זֶה יִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל, כְּשֵׁם שְׂלֵא נִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם עַד שְׂהַצְרֵךְ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְקַדְּשֵׁם בְּדָם הַפֶּסַח וּבְדָם הַמִּילָה, כֵּן הַגְּאָלָה הַעֲתִידָה לֹא יִהְיֶה עַד שְׂיִזְכּוּ לְתוֹסַפַּת הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת, וְהוּא רְצוֹן הָאֵל יִתְבָּרַךְ, וְאֲשֶׁרֵי הַזִּכּוּכָה בָּהּ" (עֲשֶׂרָה מְאֻמְרוֹת מֵאֵמֶר רֵאשׁוֹן, שְׁנֵי לוחוֹת הַבְּרִית). זָבַח פֶּסַח שְׁלָנוּ בְּדוֹרְנוֹ הוּא תוֹסַפַּת הַקְּדוּשָׁה שְׂנִזְכָּה לָהּ כְּשֶׁנִּגְאָמַר ["וְאָמַרְתֶּם"] זוֹהַר הַקְּדוּשׁ.

כְּבָר הַגִּעְנוּ לְשָׁלֵב מָה שְׂאָמַר הַנְּבִיא בְּעִמּוֹס (פֶּרֶק ח' י"א - י"ב): "הִנֵּה יָמִים בָּאִים נֹאֵם ה' אֱלֹהִים וְהִשְׁלַחְתִּי רֶעִב בְּאָרֶץ לֹא רֶעִב לְלַחֵם וְלֹא צִמָּא לְמִים כִּי אִם לְשִׁמֵּעַ אֶת דְּבַרֵי ה', וְנֶעְוָה מִיָּם עַד יָם וּמִצְפּוֹן וְעַד מִזְרַח יְשׁוּטְטוּ לְבַקֵּשׁ אֶת דְּבַר ה' וְלֹא יִמְצְאוּ".

בְּמִצִּיאוֹת אָנוּ רוֹאִים זֹאת שְׂמִכְל קְצוֹת הָאָרֶץ דוֹרְשִׁים וּמִבְקָשִׁים, שׁוֹלְחִים פְּקִסִים וּמִתְקַשְּׂרִים לְבַקֵּשׁ אֶת דְּבַר ה', לְבַקֵּשׁ סְפָרֵי זוֹהַר קוֹנְטְרָסִים, הַצְּמֵאוֹן הוֹלֵךְ וְגִדְל לְשִׁמוֹעַ אֶת דְּבַר ה'.

אם פן יהודים יקרים! הזמן הולך ואוזל... ששת אלפים שנות בריאת העולם הולכים ומסתימים, עוברים, חולפים ביעף... מוסיפים לעצמם מאות שנים של תורה הנלמדת בשיבות הקדושות ש"ס ופוסקים, תלמוד בבלי ומפרשים, אין לנו השגות בחשבונות שמים, ואין לנו צל צלו של משג בהנהגת קודשא בריך הוא, ובכל זאת הזמן תובע: מחלות, עני, תאונות, שרפות, קאסמים, עצירת גשמים, איום גרעיני רחמנא ליצלן.

אנא אנו באים!?! - נחפשה דרכינו ונחקורה, על מה ולמה כל יום שעובר גרוע מחברתו? מדוע התורה הנלמדת, כפיכול, אינה מגינה ומצילה מכל הפגעים הרעים. איך זה שהשכינה בוכה ומיללת והגאלה לא מגיעה?

אמר רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו (תיקוני זוהר, תיקון מג):
 "ועוד מי שגורם שתסתלק הקבלה והחכמה (זוהר, פנימיות התורה) - מתורה שבעל פה ומתורה שבכתב, וגורם שלא ישתדלו בה, ואומר שאין אלא פשט בתורה ובגמרא (לומדים רק פשט התורה והגמרא כל היום, והמבין יבין...), בודאי הוא יסלק את המים מההוא נהר ומההוא גן, אוי ואבוי לו, טוב שלא נברא בעולם, ולא ילמד אותה תורה שבכתב ושבבעל פה, ונחשב לו, כאילו החזיר את העולם לתהו ובהו, וגורם עניות בעולם וארך הגלות!!". - וכן כותב הרשב"י הקדוש (תיקוני זוהר, תיקון ל):
 "אוי לאלה שעובדים את השכינה ביושב, ולא משתדלים בלמוד חכמת הקבלה, אבוי להם שגורמים עניות, וחרב ובזה (מלחמות) והרג ואבדן בעולם, ומסלקים את רוח המשיח".

כדי להנצל מכל הפרענויות המתרגשות ובאות ח"ו, ולזכות לגאלה השלמה ברחמים יש צורך בלמוד פנימיות התורה, זוהר הקדוש.

וּמְסַגְּלִים הַלְמוּד וְהַקְרִיאָה בְּסֵפֶר הַזוֹהַר הַקְדוֹשׁ לְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת קִשּׁוֹת וְלִהְיוֹת פְּחוּמָה בְּצוּרָה מִפְּנֵי כָּל צָרָה רַחֲמֵנָא לִיְצִלָן. כִּי כָּל קִיּוֹם הָעוֹלָם תְּלוּי בְּלְמוּד הַזוֹהַר הַקְדוֹשׁ.

עַל מַחְנֶה יְרָאֵי הַשֵּׁם לְהִתְאַחַד לְכְבוֹד הַשְּׁכִינָה לְלְמוּד וּלְלַמֵּד זֶה־ר הַקְדוֹשׁ, וַיִּתְקִים דְּבָרֵי הַרְשָׁבִי עָלָיו הַשְּׁלוֹם בְּדָא יִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן. - וְעַל פֶּן הַתְּקַבְּצוֹ כָּל יִשְׂרָאֵל בְּאַחְדוּת וּבְשִׁמְחָה וְאַחְזוּ בְּאֵילָן הַחַיִּים לְלְמוּד הַזוֹהַר הַקְדוֹשׁ "בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי", וְכֹאשֶׁר יִלְמְדוּ וַיַּעֲסִקוּ כָּלֵם בְּתוֹרָה תְּכַף תְּבוֹא הַגְּאֻלָּה בְּכַח הַתּוֹרָה הַקְדוֹשָׁהוּ. וּבְזֶה־ר רַעֲיָא מְהֵימְנָא פְּרֻשְׁת נִשְׂא (דף קכד, ב) אָמְרוּ: דְּבִגְיִנְיָה "וּקְרַאתֶם דְּרוֹר בְּאַרְצְךָ", וּבְזִכּוּתִיהָ יִתְקִים "ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאֵין עִמּוֹ אַל נִכְר".

הַקְדוֹשׁ נִקְרָא עוֹסֵק בְּתוֹרָה וּבִגְמִילוֹת חֲסִדִים בְּאֹפֶן הַכִּי נִעְלָה וּמְקִיִּים וּמְצִיל אֶת כָּל הָעוֹלָם כּוֹלוּ, וּמִתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁבִי ז"ע, וְכִמו שֶׁכָּתַב הַגְּאוּן הַקְדוֹשׁ צִדִּיק וְיִסוּד עוֹלָם אֹר טִמִּיר וְנִעְלָם, קִדְשׁ הַקְדָּשִׁים הַמְּלוּבָן, מֵרָא דְרִזִּין, מִן רִבִּינוּ יַעֲקֹב אֲבוּחֲצִירָא זְצוּק"ל זִיע"א, בְּסִפְרוֹ דּוֹרֵשׁ טוֹב (עִמּוּד ע"ב) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: גְּדוּלָה זְכוּת רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרַי יוּחָאֵי בְּעוֹלָם הָעֲלִיוֹן יוֹתֵר מִכָּל הַצְּדִיקִים, עַכ"ל. וְכִמו שְׁאִמְרוּ חֲז"ל, (סוֹכָה דף מ"ה ע"ב). וְאִמְרָ חֲזָקִיָּה אִמְרָ רַבִּי יִרְמִיָּה מִשׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוּחָאֵי יִכּוֹל אֲנִי לְפַטוֹר אֶת כָּל הָעוֹלָם כּוֹלוּ מִן הַדִּין מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָאתִי עַד עַתָּה וְאֵילְמִלִּי אֵלִיעֶזֶר בְּנֵי עֵמִי מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם וְעַד עַכְשָׁיו וְאֵילְמִלִּי יוֹתֵם בֶּן עוֹזִיָּהוּ עִמְנוּ מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם עַד סוֹפּוֹ וְאִמְרָ חֲזָקִיָּה אִמְרָ רַבִּי יִרְמִיָּה מִשׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוּחָאֵי רֵאִיתִי בְּנֵי עֲלִיָּה וְהֵן מוֹעֲטִין אִם אֵלֶּף הֵן אֲנִי וּבְנֵי מֵהֵן אִם מֵאָה הֵן אֲנִי וּבְנֵי מֵהֵן אִם שְׁנַיִם הֵן אֲנִי וּבְנֵי הֵן.

ה. בְּסֵפֶר אֹר תוֹרָה - לִיקוּטִים: עוֹד מְבוֹאֵר בְּכֹמָה מְקוּמוֹת דְּבִרְיָהֶם, שְׁעִיקָר בִּיאַת מִשִּׁיחַ הוּא זְכוּת תוֹרָה, כִּמו שְׁאִמְרוּ בְּפֶרֶק קִמָּא דְּבַבָּא בְּתֵרָא (ה, א) מֵאֵי דְכְּתִיב, "גַּם כִּי יִתְנוּ בְּגוּיִם עֵתָה אֲקַבְּצֵם וַיִּחְלוּ מֵעַט מִמֶּשָׂא מֶלֶךְ שְׂרִים" (הוֹשֵׁעַ ה, י), וְתֵנִיא כָּל פְּסוּקָה זֶה בְּלִשׁוֹן אֲרַמִּי נֹאמֵר, אֵי תִנּוּ, "עֵתָה כִּלְהוּ אֲקַבְּצֵם", וְאִם מֵעַט מֵהֵם, "יִחְלוּ מִמֶּשָׂא מֶלֶךְ וְשְׂרִים". וְאִמְרוּ שֶׁם מֵאֵי דְכְּתִיב, "אֵף חוֹבֵב עַמִּים כָּל קְדוּשִׁיוּ בִּידִיק" (דְּבָרִים ל, ג), אִפְלוּ בְּשַׁעָה שְׂאֵתָה מְחַבֵּב עַמִּים, כָּל קְדוּשִׁים שְׁלֵהֶם בִּידִיק הֵם כו', וְכִמו שְׁאִמְרוּ כָּל הַנּוֹתֵן עֲלָיו עַל תּוֹרָה, מְעַבְרִים מִמֶּנּוּ עַל מַלְכוּת כו' (אֲבוֹת פֶּרֶק יג מִשְׁנָה ה), כִּי בְּזִמְנָן שְׁקוּלוֹ שֶׁל יַעֲקֹב כו', אֵין הִידִים יָדֵי עֲשׂו כו' (בְּרַאשִׁית רַבָּא פְּרָשָׁה סה, טז), וּבְפֶרֶק חֲלָק (צח ב) שְׁאֵלוּ תְּלַמִּידָיו אֶת רַבִּי אֵלְעָזָר, מָה יַעֲשֶׂה אָדָם וַיִּנְצַל מִחַבְּלוֹ שֶׁל מִשִּׁיחַ, יַעֲסוּק בְּתוֹרָה וּבִגְמִילוֹת חֲסִדִים כו', עַכ"ל. וְכָל הַמְּזַכֵּה אֶת הַרְבִּים בְּלִימוּד הַזוֹהַר

וְכַאֵן עֲבוּדְתוֹ שֶׁל הַזְקֵן וְהַכְּסִיל, הַיֵּצֵר הָרַע, הַמַּצַּר צְעָדֵינוּ וְשֵׁם כָּל כַּחוּתֵינוּ לְבַל נִזְכֶּה לְגֵאלָהּ הַשְּׁלֵמָה, הוּא מְכִין טַעֲנוּתֵינוּ בְּטוֹב טַעַם כְּדֵי שְׂלֵא נִזְכֶּה לְבִיאַת הַמְּשִׁיחַ, וְהוּא פִּנְחָשׁ עַרְמוּמֵי מִבֵּין שְׂפֹאשֶׁר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִדְבְּקוּ בְּתוֹרָתוֹ שֶׁל הַרְשֵׁב"י הוּא יִקְבַּל אֶת סוּפוֹ, וְעַל כֵּן חוֹזֵר וּמִבְּהִיר, אֲסוּר לְלַמּוֹד זוֹהַר לְפָנָיו שְׂמִסְיָמִים ש"ס וּפּוֹסְקִים, קוֹדֵם יִמְלֵא כְּרִסוֹ בְּש"ס וּבְפּוֹסְקִים וְרַק אַחַר כֵּן יִפְנֶה לְלַמּוֹד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה.

כְּתוּב בְּסֵפֶר הַקְּנֵה הַקְּדוֹשׁ אֲפֹשֶׁר לְאָדָם שִׁיְהִיָּה בְּקֵי בְּש"ס וּפּוֹסְקִים וּבִאוּתוֹ זְמַן עִם הָאֲרָץ גְּמוּר! – פִּיצַד?

כְּדֵי לְלַמּוֹד ש"ס וּפּוֹסְקִים מֵעֵיד הַרְמַב"ם זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ כִּי 300 שָׁנוֹת לְמוֹד לֹא יִסְפִּיקוּ לְאָדָם, וְעַל זֶה נֹאמַר לֹא עֲלִיךְ הַמְּלֹאכָה לְגַמְרָ! וְכִבֵּר עָנָה הַבַּבְּא סֵאלֵי הַקְּדוֹשׁ "קָדָם יִלְמַד קִבְּלָהּ וְזוֹהַר וְרַק אַז ש"ס וּפּוֹסְקִים" (בְּתִשׁוּבָתוֹ לְרַב מְרֻדְכֵי אֱלִיהוּ זצ"ל), וְכֵן פָּתַב הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ מוֹיִלְנָא יִתְחִיל בְּסוּד קוֹדֵם, כִּי בְּלֵי הַסוּד אֵי אֲפֹשֶׁר לְדַעַת אֶת הַפְּשֻׁט" (סְדוּר הַגֵּר"א). וְכֵן פָּתַב רַבְּנֵנוּ חַיִּים וּויטל הַקְּדוֹשׁ תְּלַמִּידוֹ שֶׁל הָאֲר"י הַקְּדוֹשׁ (הַקְּדָמָה לַעֲץ הַחַיִּים) כִּי קָדָם יִלְמַד זוֹהַר וְקִבְּלָהּ כִּי גְמָרָא בְּלֵי זוֹהַר וְקִבְּלָהּ כְּעוֹר הַמְּגִשֵׁשׁ בְּקִיר. וְכֵן כּוֹתֵב הָאֲר"י אֲשֶׁלֶּג (הַקְּדָמָה לְפָנִים מְסִבִּירוֹת), וְכֵן הַרְשֵׁב"י הַקְּדוֹשׁ (תִּיקוּנֵי זוֹהַר תִּיקוּן מַג'), וְכֹתֵב הַמַּהֲר"ן (שִׁיחוֹת הַר"ן), אֵינִי הַדְּבָר נִכּוֹן כִּי אֵלּוֹ סִפְרֵי חֻכְמָה, וְהַהֲפֹךְ הוּא הַנִּכּוֹן, כִּי חוֹבָה בְּדוֹרוֹת הָאֲחֵרוֹנִים לְהַחֲזִיק וּלְלַמּוֹד חֻכְמָה זֹאת (זוֹהַר וְקִבְּלָהּ) וְכֵן פָּתַב מֶרֶן הַחֵיד"א זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ (מוֹרָה בְּאֲצַבַּע לְהַחֵיד"א אוֹת מ'): "תִּיקוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה שִׁיאֲמַר חֲמִשָּׁה דְּפִין זוֹהַר אוֹ תִּיקוּנֵי זוֹהַר בְּכָל יוֹם". כְּבָר פָּתַב הַחֲפֵץ חַיִּים זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ שְׁחוּבָה עַל הַבְּחוּרִים לְלַמּוֹד זוֹהַר פְּרֻשַׁת הַשְּׁבוּעַ כָּל שַׁבָּת, וְכֵן לְמַד הַנוֹצֵר חֶסֶד הַקְּדוֹשׁ זוֹהַר עִם יְלָדִים בְּנֵי 9 כְּנֶגֶד הַמִּינוּת! וְכֵן פָּתַב הַבֵּן חֵי הַקְּדוֹשׁ זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ (הַקְּדָמָה לְסֵפֶר בְּנִיָּהוּ): "קִיָּמוּ וְקִבְּלוּ הַיְּהוּדִים קֶהַל עַדֵּת

ישראל להחזיק בלמוד הקדוש של התיקונים והזוהר יחיד ורבים מנער ועד זקן. - כותב רבנו האר"י הקדוש (ספר עץ חיים, למהרש"ו הקדוש) וכן כותב הרמ"ק הקדוש זכותו יגן עלינו (פרדס רמונים) פי הנשמות בדור הזה, הן מבחינת הנשמות הנמוכות ביותר בכל הדורות (עקבתא דמשיחא), ועל פן אין לנשמות בדור הזה תיקון אמתי אלא על ידי אור הזוהר בלבד, כי ידוע כי הפלים והאורות ירדו בסדר הפוך זה מזה, ולא כאן המקום להאריך (זוהר בעל הסלם, פתיחה לחכמת הקבלה (כ"ד), שערי אורה ר' יוסף גיקטיליא זי"ע). - כתוב בגמרא על בית המקדש, 'אמרו כל דור שאינו נבנה בימיו, מעלין עליו כאילו הוא החריבו' (ירושלמי יומא א. ה.). אם פן איך יבנה בית המקדש מחדש? עונה שלמה המלך זכותו יגן עלינו "בחכמה יבנה בית ובתבונה יתכונן: ובדעת חדרים ימלאו" (משלי כד, ג-ד). ופשוט הוא כי זהו פנגד הספירות חכמה בינה ודעת שפן רק בחכמה (למוד זוהר ופנימיות התורה) יבנה בית (הבית השלישי) הן ברוחניות והן בגשמיות. וידוע כי בית המקדש נבנה כלו על פי החכמה (פנימיות התורה והקבלה) אשר שלמה המלך למד היטב, ואשר נמסרה למשה רבנו מפיי הגבורה על מנת להקים את המשפן. וכן ידע זאת דוד המלך זכותו יגן עלינו. אשר בנה את מערת המכפלה על פי אותה חכמה (פנימיות התורה והקבלה), ולא כאן המקום להאריך.

המקובל האלוקי רבי משה זכותא זי"ע בפרשת קדושים (דף ע"ב) כתב: אפלו השיג ג' מעלות, פשט רמז דרוש, ולא רצה לדעת חכמת הסוד, אז ימנע אור התורה, דהינו 'משם הוי"ה, ויהיה הו"ה על הו"ה. פרוש הדברים, שאנחנו מחיבים לעשות בחינת פ'ר'ד'ס', דהינו פ'שט ר'מז ד'רוש ס'וד, נגד ד' אותיות שם הוי"ה ברוך הוא, ואם פן אפלו השיג כל הג', פשט, רמז, דרוש, נגד ג' אותיות הוי"ה, ולא השיג נגד סוד, דהינו 'י, הוא בסוד הו"ה על הו"ה.

על זה נראה פרוש הפסוק בתהלים "אל תהיו כסוס כפרד אין הבין במתג" וכו', כפר"ד דהינו בג' אותיות פ'ר'ד' בלא סוד, "אין הבי"ן" עם האותיות הוא ע"א, גימטריה סו"ד עם הכולל, ואם פן "אין הבי"ן" בלא סוד, הוא כפר"ד, ממש נפרד. ועין בתקונים ח' (דפוס קושטאנטינא דף קמט.), וזה לשונו: ד' נכנסו לפרדס חד הציץ כו', הני תלת נכשלו הוא סוד פר"ד, הג' עלו בפ'ר'ד', ורפי עקיבא עאל בשלום ונפק בשלום, עין שם בארץ, עד כאן לשונו (תפארת ישראל מהרב הקדוש מסאטאנאב זכר צדיק וקדוש לברכה, פרשת קדושים).

וגאון עוזנו מרן החיד"א זי"ע בספרו יוסף תהלות (תהלים לב, ט), כתב: "אל תהיו כסוס כפרד", ותדעו כי כל התורה שמוותיו של הקדוש ברוך הוא, ונדרשת פ'ר'ד'ס, ומי שאינו מאמין בסוד נשאר פ'ר'ד', עכ"ל.

אך זאת למודעי שלא עם הארץ חסיד, וחייב כל יהודי לידע קודם כל ההלכות על מנת לקיים, וכמו שכתבו הצדיקים שצריך כל בן יהודי ללמוד כל השולחן ערוך ולכל הפחות מחבר ורמ"א כדי שידע מה לשאול את רבו כדי לקיים, ולא כמי שקופצים מדרגות ולא מקיימים ההלכות שעל זה כתוב בספרים הקדושים כי נפול יפלו, ועל זה אמרו המשך הפסוק "אל תהיו כסוס", כסו"ס נוטריקון כאומרים סוד וסוד ואין להם שום ידיעה בשולחן ערוך, וכתבתי על זה כבר 7 ספרים בגודל מעלת לימוד מחבר ורמ"א כסדרן. וכל הנכנסים לעמוד בסוד ה' צריכים שהלימוד יהיה בקדושה ובטהרה.. כמו שהגמרא אומרת (ברכות נ"ב), עזרא הסופר תיקן "טבילת עזרא", ועד כמה גדולה טבילה זו, מספרת הגמרא, על אדם שרצה לחטוא ח"ו, אמרה לו האשה: אם אין לך מקוה היאך תטהר? ופרש מן העבירה ולא נכשל.

וכפי שמביא ה"מאור ושמש" פרשת אחרי, על כת ש"ץ ימ"ש, שהיו כולם צדיקים גדולים, רק שלמדו קבלה שלא בטהרה לכן נהיו אפיקורסים וכופרים בה' והגיעו לעבירות חמורות ביותר רח"ל. וראה בספר מנחת יהודה להמקובל האלוקי רבי יהודה פתייה זי"ע האיך שתיקן את נשמת שבת צבי אחרי הרבה יגיעות ואיך שסיפר לו שהיה מקיף אותו חומה בעובי אמה של טומאה, ושם האריך לספר איך נפל וכו'.

עיין בגמרא ברכות דף ט"ז על הפסוק "כנחלים נטיו כגנות עלי נהר, שדרשו, לומר לך: מה נחלים מעלין את האדם מטומאה לטהרה אף אהלים מעלין את האדם מכף חובה לכף זכות.

וראיתי מהצדיק הקדוש רבי פנחס מקאריץ זי"ע בספר "אמרי פנחס השלם" (דף קס"ד) שאמר:

"קצת בני אדם אומרים, בעבור שיושבין בכפרים ואין להם מקוה אינם רוצים ללמד זוהר, ואני אומר להם אדרבא - על דרך ששמעתי מהרב שאמר כשחל יום טוב בערב שבת אין צריך לטבול על השבת, כי מה צריך מקוה גדולה מקדושת יום טוב".

ויש לחלק, דדוקא גירסת הזוהר מותר אפילו לרשע גמור כמו שכתב רבינו הרמ"ק זי"ע (אור יקר, שער א' סימן ה'), וזה לשונו:

האי חבורא איהו כגוונא דתבת נח (תקוני זהר חדש דף ע"ב עמוד ד'), פרוש, כי חבור זה שנקרא ספר הזהר הוא כמו תבת נח, שבה היו מינים הרבה ולא היה קיום לאותם המינים והמשפחות כלם אלא על ידי פניסתם להתבה, כן הוא ממש, כי על ידי סוד הגלות וכו' ומגיע פגם לצדיקים כלם והחשכת מאורי אורם כמעט טועמת מר ממות, ולזה לקיומם שלא ישלט הגלות בהם היה להם סוד החבור הזה כענין תבת נח ממש, לתקן מחץ מפת הגלות ומי

מבול החיצונים המחשיכים וכו', אלא תהיה אור שכינה מאירה קצת ומלבשת הצדיקים, כן יפנסו הצדיקים אל סוד אור חבור הזה להתקים.

וכן סגלת החבור שמיד שעוסק בחשקו אהבת השם ישאבנו כשאיבת האבן השואבה את הפרזל, ויכנס אליו להצלת נפשו ורוחו ונשמתו ותקונו. ואפלו אם יהיה רשע, אין חשש אם יכנס, מפני שאין כניסתו כניסה, אלא יהיה לו אחת מהשתים, או יחזירנו בתשובה ויהיה צדיק ויכנס בו, או ידחנו דחיה גמורה ויפרש עצמו, כענין תבת נח שהיה דוחה הרשעים ואותם שחטאו מן החיה והבהמה.

ועוד כתב (רבינו הרמ"ק הרב משה קורדובירו, דע את אלקי אביך, י"א), החבור הזה לא יעדר ולא יעלם אלא יתחבר ויכתב ויסדר, כי אין חשש בכתיבתו משום דלא ימנע הפא לעסק בו הוא צדיק או רשע, אם הוא צדיק, אדרבה, החבור הזה הוא כמו תבת נח שאוסף ושואב אותו אליו בשער להשם שאוסף הצדיקים אל תוך ההיכל פנימה, עכ"ל.

ובספר לקוטי הלכות (הלכות תפלת המנחה הלכה ז אות נו) כתב, ועל כן עתה עושין הילולא של רבי שמעון בן יוחאי, שהוא מתלמידי רבי עקיבא, ששמחים על שבאים על קברו, כי עתה עקר התקון על ידי קברי צדיקים כאלו וכו', שאנו זוכים לתקן הצמצומים וכו' על ידי שבאים על קבריהם הקדושים, כי כבר עשו פעולות נוראות כאלו מאז ועד עתה, שיכולים לבוא על קברם אפלו הגרוע שבגרועים, הרשע שברשעים, ולהתתקן על ידי זה.

מה שאין כן לגשת לחכמת הקבלה שלזה צריך יראת שמים טהורה וללמוד מפי רב חכם גדול ומוסמך, שיאמר לו אם הוא ראוי לכך.

ובודאי שכל עיקר הלימוד הוא על מנת לקיים ולשמור את מצוות השם יתברך באהבה כי הם חיינו ואורך ימינו ובהם נהגה יומם ולילה

בַּיָּמִים קָשִׁים אֱלוֹ הָעוֹבְרִים עַל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל הַשֵּׁם יְצִילֵנוּ וְאִין אִישׁ יוֹדֵעַ מַה יוֹלֵד יוֹם, וְרַבִּים שׁוֹאֲלִים וּמִבְקָשִׁים עֲצָה וְתוֹשִׁיָּה בְּמָה לְעוֹרֵר רַחֲמֵי שָׁמַיִם וּלְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת קְשׁוֹת ה' יִשְׁמְרֵנוּ. בְּיָדַי צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק וְלִלְמוּד בְּדַבְרֵי קִדְשׁוֹ שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אָמֵן, הַמְּבַטֵּחַ שְׁבֻזְכוֹת הַקְּרִיאָה בְּסֵפֶר הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ נִצָּא מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים, (אף ללא הַבְנָה כָּלֵל כִּידוּעַ מִדַּבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ). וּכְדָאֵי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסִמּוּךְ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחָק. וְרוֹאִים מְזָה בְּעֵלִיל שָׂרָק בְּזְכוּת הַקְּרִיאָה וְהַלְמוּד בְּסֵפֶר הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ מְבַטֵּחַ לָנוּ שְׁנֹזְפָה וְנִגְאָל בְּרַחֲמִים בְּלֹא צָרוֹת וְיִסּוּרִים רַחֲמָנָא לִיצְלָן.

לְכוּ, כָּל אֶחָד וְאֶחָד צְרִיף לְהִשְׁתַּדֵּל מִיָּדֵי יוֹם לְלִמּוּד וְלִקְרֹא בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ לְהַצְלִיחַ כָּלֵל יִשְׂרָאֵל וּלְקַרֹּב הַגְּאֻלָּה, לְכוּ הַחֲלִטְנוּ לְהַדְפִּיס קוֹנְטְרָסִים הַמְּחַלְקִים ל-54 שְׁבֻתוֹת הַשָּׁנָה – כְּדֵי שֶׁכָּל אָדָם מִיִּשְׂרָאֵל יוּכַל לְעֲסוֹק מִיָּדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ בְּנִקְלָה, וּבְשֻׁבָת יִלְמַד עִם בְּנֵי בֵיתוֹ, הַקְּטָנִים עִם הַגְּדוֹלִים, זְקֵנִים עִם נְעָרִים. וּמִי שְׁמַעוֹנָן לְעוֹזֵר לְכַף יְהִיָּה שְׁתַּף לְרֵשֶׁב"י זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אָמֵן".

הַגְּרָ"א בְּמִשְׁלֵי (יב, יד) מְבָאֵר גּוֹדֵל הַזְכוּת שֵׁישׁ לְמִזְכֵּי הַרְבִּים וּמוֹכִיחַ אֶת חֲבֵרוֹ. אִם שָׁמַע, מְקַבֵּל שְׂכָר עַל כָּל מָה שִׁיעֲשֶׂה לְדוֹרוֹת, וְגַם אִם לֹא שָׁמַע, מְקַבֵּל כָּל חֵלְקוֹ הַטּוֹב, וְזֶה שֶׁלֹּא שָׁמַע לֹקַח מִמֶּנּוּ אֶת חֵלְקֵי הַגִּיהֵנוּם שְׁלוֹ. בְּמִשְׁנֵה אַבוֹת (פֶּרֶק ה) אֵיתָא: "כָּל הַמְּזוֹפָה אֶת הַרְבִּים, אִין חֲטָא בָּא עַל יְדוּ". וּבְמֵאִירֵי (יומא דף פז

עמוד א): "וְכָל הַמְזֻכָּה אֶת הַרְבִּים אֵין חֲטָא בָּא לְיָדוֹ - שְׁלֵא יֵרֵד הוּא לְגַהֲנִים וְתַלְמִידָיו נֹחֲלִין גַּן עַדן שְׁנֵאמַר "כִּי לֹא תַעְזוּב נַפְשִׁי לְשֹׂאֵל לֹא תִתֵּן חֲסִידְךָ לְרֵאוֹת שְׁחַת". וּבִסְפָר כְּלָבוֹ (סימן 20) כְּתַב: "וְאֲשֶׁרִי הַזֹּכֶה וְהַמְזֻכָּה אֶת הַרְבִּים, וְכָל הָעוֹלָם לֹא נִבְרָא אֶלָּא בְּשִׁבְלוֹ".

וְאִם בְּרִצּוֹנְךָ לְזִכּוֹת לְעוֹלָמוֹת נִצַּח! "עֵין לֹא רְאֵתָהּ.." וּלְקֶרֶב הַגְּאֻלָּה - הַנֶּהְךָ יְכוּל לְחַלֵּק סֵפֶר "עֶרְפָּה שֶׁל שְׁעָה", הַמְעוֹדֵד וּמְעוֹרֵר לְלַמּוֹד זֹהָר הַקְּדוֹשׁ בְּכָל יוֹם, וּבִפְרָט בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ וּבִיּוֹם טוֹב.

וְאִם בְּזִכּוֹתְךָ יִלְמַד אֶפִּילוֹ יְהוּדֵי אֶחָד תּוֹרַת הַזֹּהָר הָרִי תִזְכֶּה לְמִילִיוֹנֵי שְׁנוֹת תּוֹרָה, כִּי כָּל הַלּוֹמֵד שְׁעָה זֹהָר הַקְּדוֹשׁ בְּשַׁבַּת עוֹלָה לוֹ לְמֵאָה מִלִּיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה, וְאִם תִּכְפֹּיל בְּכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה וְיִו"ט, לְכָל יְמֵי חַיָּו [יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה] תִּגִּיעַ ל-640 מִלִּיאָרְד שָׁנָה תּוֹרָה. וְאִם בְּזִכּוֹתְךָ יִתְאַרְגֵּן שִׁיעוֹר לְמַנְיֵן יְהוּדִים שֶׁיִּלְמְדוּ בַּזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ תִּגִּיעַ לְסִכּוּם אֲגָדֵי שֶׁל מִלִּיאָרְדֵי שָׁנִים תּוֹרָה (שְׁנוֹת תּוֹרָה).

וּבְזוֹהָר הַקְּדוֹשׁ (פְּרֻשַׁת וַיֵּצֵא קַס"א.) כְּתוּב, שְׁכָּל מַה שְׁנוֹתָנִים מִשְׁמִים הוּא בְּאַלְפָּה, וְעוֹד כִּיְדוּעַ כָּל עֲשָׂרָה בֵּיה שְׂכִינָה שְׂרִיָּה, אֲתָה מִכְּפִיל כָּל מַנְיֵן יְהוּדִים בְּאַלְפָּה. תִּגִּיעַ לְמִסְפָּר שְׁקֻשָּׁה מְאֹד לְחֻשָּׁב 6 זִילִיּוֹן ו-400 טְרִילִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה. - וּמִי יוֹכֵל לְחֻשָּׁב אֶת גּוֹדֵל הַשְּׂכָר הַנִּצְחִי שֶׁיִּזְקָפוּ לְזִכּוֹתְךָ בְּנִדְאוֹת!!!

חֲזִינָן הַשְּׁתָּא עַד כַּמָּה גְּדוֹל וְעֲצוּם כַּחוֹ שֶׁל הַלּוֹמֵד בְּסֵפֶר הַזֹּהָר, אֵין לָנוּ אֶלָּא לְחֻזַּק אֶת יְדֵי עוֹשֵׂי מְלֻאכַת הַקְּדוֹשׁ, לְהוֹסִיף לָהֶם אֲמִץ וְכַח וְחֻזַּק בְּעִבּוּדְתָם הַקְּדוֹשָׁה, אֲמִצּוֹ מְתָנִים וְחֲגָרוֹ עַז לְהַמְשִׁיךְ וּלְהַפִּיץ אֶת אֹרֻוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי, לְפָרְסָם כַּחוֹ בְּעוֹלָם וּלְסִיעַ בְּכָל מַה דְּאֶפְשָׁר, וְהוֹסִיפוּ לַעֲשׂוֹת חֵיל וּלְהַרְבּוֹת חֵילִים לְקוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא וְאוֹרִיתָא לְאוֹקְמָא שְׂכִינְתָא מַעֲפָרָא.

וַיְהִי רְצוֹן שְׁנֵנֶזְפָּה בְּחוֹדֶשׁ הַזֶּה, בּוֹ הִתְחִילָה גְּאֻלַּת מִצְרַיִם, וְכִימִי צִאתָךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֵנוּ נִפְלְאוֹת וְנִנְזָפָה פָּלְנוּ יַחַד לְגֹאֲלָהּ הַשְּׁלִימָה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן: יְמֻלּוּךָ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:



תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא מל"ץ טוב בעדנו, אדוננו בר יוחאי.

נדאי רבי שמעון לסמון עליו בשעת הדחק

מתארגנים עד ל"ג בעומר

עם 1000 סיומים של:

א. אדרא רבא וזוטא.

ב. תיקוני זוהר.

ג. כל הזוהר הקדוש

לרפואתו של הגה"צ

רבי יוסף שלום בן חיה מושא אלישיב שליט"א

ידוע שאמר שבילדותו כבר ידע

את הזוהר הקדוש,

למד אצל סבו המקובל

בעל "לשם שבו ואחלמה"

למען תזכור! שעה לימוד זוהר

בשבת שווה מאה מיליון שנה

תורת הנגלה.

[חשבון המדויק מופיע בספר אור

הזוהר-ערכה של שעה-כח הזוהר]



לפרטים והרשמה:

0527-134512

לכל ישראל האיר, בסוד תורה הפהיר, כאור התמה מזהיר, אדוננו בר יוחאי.